

ПАМ'ЯТНЕ СЛОВО

Цілорічна неприсутня присутність в житті кожного з нас Лідії Францівни сама по собі вже свідчить про те, як багато вона для нас значила. Маю насамперед на увазі покликану до життя її енергією і неуситимою жадобою діяти кафедру фольклористики, усі члени якої почувалися рік тому залишеними матір'ю дітьми. Залишеними, зрозуміло, не напризволяще, оскільки кожен з нас вже був свідомим свого покликання і згідно з цим покликанням краще чи гірше жив. Але з-перед наших очей щезло безальтернативне краще. Уособлюване Лідією Францівною не лише в якості нашого фахового поводиря, а й на рівні товаришки, викладача, жінки.

Кажуть, що першими Бог прибирає тих, з кого багато питав і так само багато навзаєм одержав.

Щоправда, як саме багато, знає лише Він. І, аби знали й ми, Він так боляче нас ранить. Щоби бодай у горі ми зрозуміли, що мали і що нерозумно розтринькували. На сварки, душевну ліню, усілякі заздрісні затії, без яких нібито життя — не життя... Проте як сказати. Кожен з нас оступається, бува й падає... Опісля піднімається, щоб стати на ноги знов. Не обов'язково кращим, ніж був допіру. Проте згадаймо — чи докоряла нам за це Лідія Францівна? Зауважувала, сварила — так. А от ставити на нас, грішних, довічне тавро

винуватців — не ставила. Це, друзі, прекрасна душевна риса — вміти прощати. Не лише нам, а й життю, якому немає кращої дяки, ніж любов. Терпляча, а точніше — многотерпелива.

Вона любила казки. Очевидно, з дитинства, хоч ми про цю залюбленість знаємо з учених її праць, її збирання, зрештою, з її видавничих ініціатив. Але чи часто ми замислюємось над чародійною силою наших захоплень. Скільки раз повні вогню очі нашої товаришки пробігали рядки: "Жила була...". І ось тепер ця формула долучила її до себе...

Жила-була Лідія Францівна. Непосидюча, стожильна, яка не шкодувала себе ні в роботі, ні в звичайній буденщині. Дружина, мати, бабця, помічник кільком десяткам тих, хто без неї в науку, може, і не прийшов би. Що її до цього спонукало? Гадаю, жага причетності. До якомога більшого числа форм і виявів добра. Яким повниться і річка її долі — народно-пісенний Дунай. Він омивав її душу і, не виключено, й зараз хлюпочеться у цій душі. І куди її несе. Куди?

Щасливих тобі небесних доріг, дорога подруго!

Молися за нас, грішних!..

*В.о. зав.кафедри фольклористики Інституту філології КНУ
д-р філол. н., проф. Н. Малинська*